

מולד- המרכז להתחדשות הדמוקרטיה בע"מ (חל"צ)
514749324 ח.פ.

ע"י ב"כ עוה"ד אריה כרמלי ו/או יוסף ארנון
ו/או פיראס מלחם ו/או יואב כרמלי ו/או גדעון
נחום ו/או אלעד לירז ו/או יפעת גרנות רמתי ו/או
יונתן ארנון ו/או יעל וייסטוד ו/או תמר דאר
ברנץ ו/או קארן שמיט ו/או עינת אלון ו/או ענת
רובין קימלמן ו/או עופר ארמוני ו/או ברק בר-
ורשבסקי ו/או אבי תירוש ו/או אודליה אטיאס
ו/או שרה גורן ו/או אורנית שגיא דקל ו/או הדס
שרגאי ו/או עומר סמרי ו/או אבי חליוה ו/או
אסף שפירא ו/או שפרה תמיר

שמענם למסירת כתבי בי דין הוא:

רחוב שלומציון המלכה 18 ירושלים 94146

טלפון: 02-6245245 פקס: 02-6250777

דואר אלקטרוני: office@ca-law.co.il

התובעת

נ ג ד

1. עיתון ישראל היום בע"מ, ח.פ. 513942151

2. דרור אידר

3. עמוס רגב

ע"י ב"כ עוה"ד פישר בכר חן וול אוריון ושות'

מרח' דניאל פריש 3, תל אביב 6473104

טלפון: 03-6944249; פקס: 03-6944157

הנתבעים

כתב תשובה

התובעת מתכבדת להשיב בקצרה לטענות מסויימות מתוך כתב ההגנה מיום 27.11.2014, כמפורט כדקלמן.

למען הסר ספק, יובהר כי התובעת מתנגדת לאמור בכתב ההגנה של הנתבעים, על כל האמור בו. יחד עם זאת, מבקשת התובעת להתייחס באופן ספציפי כלהלן וזאת מבלי לפגוע בטענותיה בכתב התביעה. בתשובה ספציפית זו אין כדי לגרוע מהכחשתה את טענות הנתבעים, ואין באי התייחסות לטענה כלשהי המופיעה בכתב ההגנה (המוכחש) להוות הודיה ו/או וויתור כלשהם מצד התובעת:

התביעה אינה תביעת SLAPP:

1. בפרק די לכתב ההגנה, העלו הנתבעים את הטענה המופרכת, לפיה התביעה הינה נסיון השתקה המתאים לדוקטרינת SLAPP. ברם, בענייננו לא מתקיימות האינדיקציות לקיומה של תביעה מסוג SLAPP. כך למשל, חלק מן המאפיינים לתביעות SLAPP הם קיום פערים כלכליים בין הצדדים ודרישה לסעד כספי גבוה מצד התובעים.

2. על אף ניסיונם של הנתבעים לצייר תמונה שבה הם "דויד" והתובעת היא "גולית", הרי כי אין לנסיון זה כל אחיזה ממשית במציאות, שכן, פערי הכוחות הכלכליים בין הצדדים לא

נוטים לטובת התובעת אלא ההיפך הוא הנכון והפערים הכלכליים בין הצדדים נוטים בבירור לטובת הנתבעים וכל טענותיהם בעניין זה הינם בבחינת "זעקת הקוזאק הנגזל".

3. עיתון "ישראל היום" הינו עיתון המופץ באופן יומיומי לכלל האוכלוסיה וללא תשלום. על פי הנתונים הפומביים שמציג העיתון הוא מחלק לכל דיכפין מאות אלפי עותקים בימי חול ובמספרים גדולים עוד יותר בימי שישי (כגון זה שבו פורסמה הכתבה מושא התביעה). נוסף לכל אלו, לעיתון קיימת גרסה אינטרנטית. המסכת העובדתית בענייננו היא פשוטה: הנתבעים פרסמו מאמר בו נטענה טענה עובדתית לפיה התובעת קיבלה כספים מארגון הקורא להחרבת ישראל, בכך, הם פגעו בשמה הטוב של התובעת, הסיתו כנגדה והעמידו אותה בסכנה נוכח האווירה הציבורית השוררת בישראל וכעת טוענים הם בלב שלם ובאופן אבסורדי לחלוטין כי התובעת מאיימת עליהם בתביעת השתקה. התובעת מבקשת מבית המשפט הנכבד לדחות את ניסיונם המגוחך של הנתבעים להפוך את היוצרות באמצעות הפיכת המקרבים לקורבנות ואת הקורבן למקרבת.

4. ביחס לסעדים הנדרשים, יודגש כי הסעד הכספי הנמוך המתבקש בתביעה זו הינו דרישה לפיצוי סטטוטורי בלבד והתובעת אינה מבקשת להלך אימים על הנתבעים באמצעותו. על אף רצונם העז של הנתבעים להחיל סוף סוף את זוקטורנית ה-SLAPP בפסיקה הישראלית, כך כאמור בסעיף 31 לכתב ההגנה, הרי כי לאור הדברים המפורטים לעיל, לא ניתן להחילה בענייננו וזאת מפני שהתביעה שבפנינו, אינה מסוג תביעת השתקה אלא תביעה לתיקון העוולה שאותה גרמו הנתבעים המעוולים.

"הקורא הסביר":¹

5. טוענים הנתבעים כי השימוש בביטוי מושא התביעה, "הקרן להחרבת ישראל", הינו שימוש מוכר ל"קרן החדשה לישראל" וקוראי העיתון מורגלים בשפה סרקסטית וצינית בה משתמש הנתבע 2. טענה זו טעונה הוכחה על ידי הנתבעים, אך על פניו ברור כי טענה זו אינה "מחזיקה מים", ונבאר:

6. כאמור בכתב התביעה, הנתבע 1 הוא עיתון המחולק ללא תשלום לציבור בישראל בכל צומת רחוב לעוברי אורח אקראיים, כך שאין דרך להגדיר ולתחום – כטענת הנתבעים – את קהל קוראי העיתון, באיזו תכיפות הם קוראים את טוריו של הנתבע 2 ועד כמה הרגלי הכתיבה ושפת הכתיבה הנלווה של הנתבע 2 מוכרים להם. ספק אם הקורא הממוצע של העיתון כלל היה יכול להבין את המיוחס לו על ידי מנסחות כתב ההגנה.

7. בנוסף, במאמרים רבים של הנתבע 2, מתייחס הוא "לקרן החדשה לישראל" בשמה היא, ביניהם, מאמרים שפורסמו לאחר המאמר מושא התביעה כמו "הקרן החדשה: הפנים

¹ מתוך סי' 9 וסי' 40 לכתב ההגנה.

האמיתיות" מיום 30.6.2014, ומאמרים שפורסמו קודם לכן, כמו "שקוף, כמו הקרן החדשה?" מיום 6.12.2013 ו"מחילה מהצד הלא נכון" מיום 15.9.2013.
העתקי המאמרים הנ"ל מצורפים ומסומנים כנספח א'

8. יתרה מזו, כיצד נוכל להתייחס ברצינות לטענה כי "חזקה על הקורא הסביר" כי יבין למי הכוונה, כאשר בהתנהלות הנתבעים בפועל יש משום הודיית בעל דין כי חזקה שהמונח המעוול טעון פירוש והבהרה. יובהר: במאמרו של הנתבע 2 המפורסמים גם בשפה האנגלית, לרבות גם המאמר מושא התביעה, הרגישו הנתבעים צורך לחדד ולהבהיר מפורשות כי הכוונה בביטוי "הקרן להחרבת ישראל" הוא למעשה "הקרן החדשה לישראל":

"Oh yeah, and the New Israel Fund, hell-bent on destroying Israel, also contributed money to the center".

ובמקום אחר, תורגם הביטוי "הקרן להחרבת ישראל" באופן הבא:

"... the New Israel Fund (more like the Fund for Israel's Destruction)...".

העתקי המאמרים הנ"ל מצורפים ומסומנים כנספח ב'

9. המאמרים המובאים לעיל מוכיחים כי הנתבעים פעלו, פעם אחר פעם, באופן שבו ציינו את שמה האמיתי של "הקרן החדשה לישראל" לצד הביטוי "הקרן להחרבת ישראל" וזאת על מנת שלקוראי העיתון יהיה ברור כי מדובר בביטוי ציני. אשר על כן, יש לדחות את טענות הנתבעים ביחס להבנת הקורא הסביר את הביטוי מושא התביעה כביטוי הומוריסטי-סרקסטי.

10. למעלה מן הצורך, תציין התובעת כי העתקי המאמרים הנ"ל לא היו בידי התובעת, עת הגשת כתב התביעה, ובכל מקרה בדיקת יתר כתביו של הנתבע 2 נערכה רק לאחר הגשת כתב ההגנה על ידי הנתבעים ובהתאם לטענות אשר הועלו בו.

11. עוד נציין כי בדיקה פשוטה (גם אם בלתי מייצגת) של הביטוי "הקרן להחרבת ישראל" במנוע החיפוש "גוגל" מעלה תוצאות רק מתוך כתביו של הנתבע 2 ומתגוביות (טוקבקים). על כן, ואף שהנטל בעניין ממילא מוטל על כתפי הנתבעים, ברור כי הביטוי מושא התביעה אינו ביטוי שגור ומוכר אלא בפיו של הנתבע 2.

12. עוד תטען התובעת, כי ככל שהנתבעים ידבקו בטענתם לפיה "הקורא הסביר" יבין כי הביטוי מושא התביעה הינו ביטוי סרקסטי לחלוטין, יהיה עליהם להוכיח זאת, ובכלל זה, תוך מתן הסברים מדויקים, אם באמצעים סטטיסטיים ואם באמצעים אחרים, כמה מבין הקוראים הסבירים המתגודדים בקרנות הרחוב מבינים את רמיזותיהם של הנתבעים.

13. יתר על כן, יש לזכור כי נוכח היקף תפוצת הפרסומים יש לבחון לא רק את "הקורא סביר" אלא אף את הקוראים בקרב התפלגויות שונות של הקוראים. בעידן הנוכחי של הקצנה לשונית, בעיקר מצד גורמים ופלגים אשר עושים שימוש באמצעים רטוריים לשלהוב ההמונים כנגד קבוצות בעלות מאפיינים שונים או אמונות שונות, הנחות בלתי סבירות, כגון אלו שביסוד סעיף 41 לכתב ההגנה, טענות בדיקה והוכחה ברף גבוה ביחס לכלל הקוראים הנחשפים לטקסט המשמץ.

14. בהקשר זה מבקשת התובעת להבהיר כי לא ניתן להקיש מפסק הדין הנזכר בעניין ת.א. 16170-03-11 **דומב נ' יניב** (פורסם בנבו, 11.11.2014) (להלן: "עניין דומב"), לתביעה שבעניינינו, שכן הפרסום מושא התביעה בעניין דומב, הופיע בספרון בעל אופי מחתרתי, אשר יצא לאור באמצעות הוצאה פרטית של שני פעילים פוליטיים כפעילות מחאה זאת בעוד שהפרסום מושא התביעה שבפנינו הופיע באחד הפרסומים הכתובים הנפוצים בישראל (אם לא הנפוץ שבהם) ובמסגרת טור אשר ניסה להציג עצמו כנוקב בעובדות ובו התייחסות לשמות מייסדי התובעת, חברי ההנהלה בה ופרטים עובדתיים ביוגרפיים אודותיהם. על כן, יש להניח כי הקורא הסביר לא מצפה לכתיבה סובייקטיבית אלא לכתיבה עובדתית ועניינית.

15. כל זאת ועוד, בעניין דומב, נדחתה התביעה, בין היתר, משום שהפרסום מושא התביעה לא עסק בתובע באופן אישי אלא ב"ציבור המתנחלים". לעומת זאת, בעניין שבפנינו, הפרסום מושא התביעה עסק באופן אישי וספציפי בתובעת והוא מייחס לה נתון עובדתי שגוי, על פיו, היא נתמכת בכספיה של "הקרן להחרבת ישראל".

טענות ההגנה:

16. נוכח הודיית הנתבעים בפרסום הכתבה נשוא התובעה, תוך העלאת טענות הגנה, הרי שנטל ההוכחה בתביעה עובר לכתפיהם. יוזכר כי עסקינן בתביעה בה מתבקש פיצוי כספי ללא הוכחת נזק, דהיינו, סוגיית גובה הנזק אינה עומדת במוקד הדיון ואינה נדרשת להוכחה ועל כן יתבקש בית המשפט להורות על היפוך סדר הבאת הראיות (ולו בשלב שמיעת הראיות, נוכח אופי ההליך) בכדי שישקף את נטל ההוכחה המוטל ממילא על כתפי הנתבעים.

בהקשר זה, מופנה תשומת לב בית המשפט הנכבד לרע"א 1379/14 **רוטר נ' מקור ראשון** (פורסם בנבו, 25.8.2014), שם נפסק על ידי כב' השופט זילברטל לעניין סדר הבאת הראיות:

"אין התובע צריך 'להוכיח' בעובדות ובראיות שהפרסום מהווה 'לשון הרע', זאת יעשה באמצעות טענות משפטיות. אם כך הוא, בשלב זה לא נותר לתובע להוכיח דבר שעה שהנתבע הוא שיחל בהבאת הראיות. מדובר, אפוא, בהיבט מיוחד של 'הודאה והדחה' המאפיין הליכים לפי החוק, והמתקיים על-אף שאין הודאה בטענות לעניין הנזק ועל-אף שאין

הודאה בטענה המשפטית כי הפרסום מהווה "לשון הרע" (דהיינו, שהוא נועד להשפיל, לבזות וכו').

17. למען הסדר הטוב תטען התובעת כי חרף האמור בסעיף 78 לכתב ההגנה, נטל ההוכחה הראשוני, ולו להתקיימות התנאים המוכחים המקימים את החזקה, מוטל על כתפי הנתבעים.

18. מכל מקום ולגופן של טענות ההגנה:

19. התובעת תטען כי לנתבעים לא עומדת הגנת "אמת הפרסום" כמשמעותה בס' 14 לחוק איסור לשון הרע, זאת משום שהתובעת לא קיבלה כספים ממוסד הנושא את השם "הקרן להחרבת ישראל" ומכל מקום, לא ניתן לקבל את הנחת הנתבעים (אשר ניתנת לסתירה, כמבואר לעיל) לפיה הביטוי מושא התביעה מתייחס ל"קרן החדשה לישראל". אכן, הקרן החדשה לישראל היא גוף ידוע ומוכר, אך לא בכינויים המיוחסים לה.

20. התובעת תטען כי יש לדחות את הגנת תום הלב מכוח אי ידיעת הפגיעה הנטענת בהתאם למשמעותה בס' 15(1) לחוק איסור לשון הרע. הפרסום מושא התביעה מתקשר באופן ישיר לתובעת ומתייחס אליה כמי שקיבלה כספים או מימון מטעם "הקרן להחרבת ישראל", כך שהנתבעים היו מודעים לקיום התובעת ולפגיעה האפשרית בה.

21. התובעת תטען כי לנתבעים לא עומדת הגנת תום הלב בהתאם לס' 15(4) לחוק איסור לשון הרע, שכן לא ניתן להתייחס אל התובעת כאל "איש ציבור" הנושא משרה ציבורית או כאל "מוסד ציבורי", כמשמעותם בחוק הנ"ל. התובעת הינה חברה לתועלת הציבור, הפועלת במסגרת המגזר השלישי והיא אינה נכנסת תחת הקטגוריה של "נבחרי הציבור", הדעת נותנת כי אין לה יכולת השפעה ויכולת חשיפה לציבור כשל "נבחרי ציבור" והיא אינה יכולה להשתמש במעמדה על מנת להגן על שמה הטוב ועל המוניטין שלה.

22. התובעת תטען כי אין לקבל את הטענה לפיה לנתבעים עומדת הגנה מכוח השמעת ביקורת על פעילות ציבורית, בהתאם לס' 15(6) לחוק איסור לשון הרע ובכל מקרה, אין לטענה זו כל משמעות משום שהתובעת לא הוצגה בפרסום מושא התביעה כמי שביצעה פעולה פומבית מסוימת. ויודגש, לא ניתן לעבור בשתיקה על ניסיונם הקלוש של הנתבעים לקבוע כי ההגנה הקבועה בס' 15(6) הנ"ל הינה הגנה החלה על התבטאויות בגין מטרות של מוסדות מסוימים ולו בשל לשון הסעיף הפשוטה הקובעת כי ההגנה תחול על "... פעולה שעשה בפומבי ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת- הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה" [ההדגשות אינן במקור- הח"מ].

סעדים:

23. התובעת מבקשת להבהיר כי הסעד לפרסום התנצלות הינו סעד אגבי בתביעה וניתן לכלול את דרישתו במסגרת פרסום תיקון ו/או הבהרה. יובהר, כי טרם הגשת התביעה, הקדימה ופנתה התובעת לנתבעים – פעמיים, ישירות ובאמצעות ב"כ - בבקשה שיפרסמו הודעת התנצלות או תיקון של הנכתב בפרסום מושא התביעה באותה פלטפורמה שבה פרסם. הנתבעים בהתנהלות כוחנית ובוטה סרבו לנסות ולתקן את העוולה שגרמו ויש לראות בהתנגדותם הנחרצת לפרסום התנצלות, פעם אחר פעם, כחוסר תום לב.

24. מכל מקום, ההתנצלות המבוקשת היא התנצלות על עצם פרסום העובדות השגויות והמשמיות ומתוך ההכרה בעוול שנגרם. הגם שהדבר היה רצוי, אין הסעד המבוקש התנצלות במישור הרגשי-ערכי אשר לאור גישת הנתבעים עד כה נראה ממילא לא יכולה להיות התנצלות רגשית כנה. מכל מקום, התובעת מותרת לשיקול בית המשפט את השאלה אם בנסיבות אלו יש מקום לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 79 לחוק בתי המשפט ולהעביר את התובענה לבית המשפט המחוזי כבקשת הנתבעים.

25. לאור האמור בכתב התשובה ובכתב התביעה יתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התביעה ולחייב את הנתבעים בסעדים המבוקשים לרבות הוצאות ושכר טרחת עורך דין כאמור בכתב התביעה.

יונתן ארנון,
ב"כ

עו"ד
התובעת

נספח א'

דוגמאות מאמרים מאת

הנתבע 2 בעברית

ישראל היום

(<http://www.israelhayom.co.il>)

09.12.2014

י"ז כסלו תשע"ה

English (<http://www.israelhayom.com>)

איזנקוט ושר הביטחון יעלון יתייצבו מחר מול ועדת טירקל (לילך שובל) < | 09:56 // אונס הנערה בדרום: אר

Share in Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=http://www.israelhayom.co.il/opinion/194887)

) | שלח לחבר (u=<http://www.israelhayom.co.il/opinion/194887>)

(<http://www.israelhayom.co.il/forward/194887?path=node/194887>)

שני, יוני 30, 2014 - 00:02

דרור אידר

הקרן החדשה: הפנים האמיתיות

עם פרסום חטיפת הנערים, הציע בטלוויזיה החברתית ג'רמי אלסטר - עמית צדק חברתי של הקרן לישראל חדשה ושת"ל (הזרוע הביצועית שלה) - לישראל "להסתכל פנימה על יחסה לקטינים פלשתינים". זו "חוויה דומה" למשפחות קטינים משכונת סילוואן ש"נלקחים באישון לילה ממיטותיהם ללא הסבר", וסיכם: "ישראל יוצרת את התנאים למציאות הנוראה ואינה יכולה להתנער לחלוטין מהשלכותיה". יפה, לא? שני הצדדים חוטפים קטינים.

בשבוע שעבר פרסם NGO Monitor את ניתוח הדו"חות הכספיים השנתיים של הקרן החדשה, והתמקד במימון שאושר לארגונים פוליטיים המעורבים במינוחים שונים במסע הדה-לגיטימציה נגד ישראל. מדובר ב-4 מיליון דולר ב-2012 ובכ-3 מיליון ב-2013.

אין כמעט חזית פוליטית שלא ימצאו בה עקבות הקרן. למרות מחאותיה, הקרן היא ארגון שמאל פוליטי עצום, שורש לפעילות ארגונים רדיקליים רבים, המבקשים לשנות את אופייה וייעודה של ישראל כמדינת הלאום של העם היהודי.

ישראל מבקשת להתפשר עם תביעות הבדואים בנגב (שלא הוכחו בבית המשפט), ומציעה מתנת חסרות תקדים - קיו בטוחים שתמצאו ארגונים במימון הקרן המעורבים בתעמולה נגד תוכנית פראוור-בגין, מה שהלהיט את הרוחות והחרף את דרישות הבדואים, כולל השמצות נגד ישראל בחו"ל. שלושה ארגונים שהיו מעורבים בקמפיין למען הבדואים קיבלו מהקרן תגמול בהתאם. המימון לארגון "רבנים למען זכויות אדם" עלה כ-1,000 אחוזים! יותר מרבע מיליון דולר רק ב-2013. גם ארגון "במקום" ו"פורום דו קיום בנגב".

ארגונים קיצוניים, המתנגדים לכל מה שיקר לרוב החברה הישראלית, ממונים דרך קבע בידי הקרן. הנה, רק ב-2013: - מחסום ווטס: 118,788 דולר; הטלוויזיה החברתית: 39,000 דולר; מוסאווא: 191,477; שוברים שתיקה: 83,993; רופאים לזכויות אדם: 71,380; תשע שבע שתיים: 31,378; עיר עמים - 95,131 (וכ-280 אלף ב-2012); סולידריות

שייח' ג'ראח - 32,550 (98 אלף ב-2012); בצלם - 107,048 (333 אלף ב-2012); עדאללה - 70,948 (כ-357 אלף ב-2012); המוקד להגנת הפרט - 14,800 (175 אלף ב-2012) ועוד. אגב, המוקד להגנת הפרט הגיש בשבוע שעבר "השגה משפטית" נגד הריסת ביתו של המחבל שרצח את נצ"מ ברוך מזרחי.

אל תתרגשו מהשמות היידידותיים. זה לא עניין של מוסר. "זכויות האדם" הפכו מזמן שם קוד לשלילת זכות היהודים למדינה משלהם ולהגנה על חייהם. בספרו "מימון הלהבות" הראה אדווין בלאק כיצד כספים של קרן פורד והקרן לישראל חדשה מתדלקים תרבות של טרור ואלמות בישראל. לפני כעשר שנים ערך בלאק תחקיר על קרן פורד האמריקנית וחשף את מעורבותה במימון ארגונים אנטישמיים ואנטי-ישראלים שהופיעו בוועידת דרבן הידועה לשמצה מ-2001, ועידה שנועדה לפי הצהרתה להילחם בגזענות אבל נלחמה בעיקר במדינת היהודים.

בראיון לאתר "מידה" סיפר בלאק כי כשנתבקש לעקוב אחרי קרן פורד גילה שעוד לפני כעשר שנים הפסיקה פורד לתמוך בקבוצות דרבן ועברת לתמוך בקרן לישראל חדשה. לדבריו, "מדובר בירושה טבעית: הקרן החדשה יכולה לעשות אותה עבודה שעשו ארגוני דרבן, אבל ביתרון מובהק אחד - יש לה מגן דוד על הדלת הראשית, וכך מתאפשר לה לפעול ביעילות רבה, תוך כדי אחיזת עיני הציבור".

ניתוח פעילות הקרן החדשה מראה שחלק גדול מתמיכתה נחשב לגיטימי - כך היא יכולה לארח חברת כנסת המקדמת את ההתיישבות ביו"ש, את חוק יסוד: הבית הלאומי ועוד, ובכך להציג פנים קונסטרוקטיביות של פעילות למען הקהילה; ומנגד, להפעיל את הכלים הכבדים כדי להכשיל את היוזמות הללו ולפעול נגד ההתיישבות ביו"ש ("מולד-המרכז להתחדשות הדמוקרטית", הידוע ב"מחקריו" נגד ההתנחלויות, קיבל מהקרן 736,000 דולר ב-2013), נגד ייחוד הנגב והגליל, נגד היותה של ישראל מדינת הלאום של העם היהודי ובעד הפיכתה ל"מדינת כל לאומיה".

מה צריך לעשות: ראשית, להקים קרן אלטרנטיבית ציונית. במקביל, יש לחשוף את כוונותיה הסמויות של הקרן החדשה ולהיזהר מפעילות חברתית "תמימה", שנועדה לספק לגיטימציה לפעילות הפוליטית הרדיקלית שמתדלקת את ממעי השנאה נגד ישראל וההתיישבות.

אתר: 612 אנשים אוהבים את זה. הירשם! כדי לראות מה החברים שלך אוהבים.

כתבות שעשויות לעניין אותך

(<http://www.israelhayom.co.il>)

ישראל היום

09.12.2014

י"ז כסלו תשע"ה

English (<http://www.israelhayom.com>)

זנות כבר הלילה < | 22:24 // מינוי הרמטכ"ל: האלוף איזנקוט ושר הביטחון יעלון יתייצבו מחר מול ועדת טיי

Share in Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=http://www.israelhayom.co.il/opinion/138559)

) | שלח לחבר ([u=http://www.israelhayom.co.il/opinion/138559](http://www.israelhayom.co.il/opinion/138559))

(<http://www.israelhayom.co.il/forward/138559?path=node/138559>)

שישי, דצמבר 6, 2013 - 03:50

שקוף, כמו הקרן החדשה?

דרור אידר

1 מעוללות הדיון התקשורתי השבוע. אינני מתנגד לפרסום כל ידיעה בעלת ערך, לבטח כזאת הקשורה בראש הממשלה. ביקורת על הממשלה והעומד בראשה נמצאת בחשיבות עליונה. אני בעד חופש המידע והנגשות לכל. אני סבור שראוי לפרסם באתר קבוע את הוצאות ראש הממשלה (ושל הנשיא ונבחרים נוספים). שקוף. ישפוט הציבור ויידע. זה יגן את הצורך ב"חשיפה" ושאר הדרמות שהיו לזרא.

הביקורת היא על האמפליפיקציה, ניפוח עניינים שוליים לכותרות ראשיות. עם כל הכבוד, לא מדובר במעטפות כסף שקיבל אולמרט ולא באונס שהורשע בו משה קצב, לא בהטרדה מינית שהורשע בה חיים רמון, ואף לא בשלמונים של דרעי. אז חשבון המים מוגזם. נא לבדוק מי האחראי לכך ומה שצריך להחזיר, יוחזר. רוצים להתווכח על הנרות הריחניים? בסדר. גלידה? בבקשה. במדור הרכילות. עמוד 17 למטה. אין פה כותרת ראשית, ושאישי לא יבלבל אתכם. נתניהו לא השאיר ברז פתוח.

הפרסום השבוע היה כה שקוף, שלא נותר אלא לגחך מול הצדקות והזעם הקדוש שהפיגנו עיתונאים מועדים. "אתה כותב נאומים לנתניהו?", שאלה אותי אורלי וילנאי בראיון, לאחר שסירבה להאמין שיש בעולם מישהו החושב שהזעם שלה מגוחך. "לא", השבתי, "מעולם לא כתבתי לו דבר". וילנאי הניחה שיש מניעים סמויים מאחורי עמדותי. ממש לא סמויים. אשמח להתווכח עניינית על כל נושא, אבל הפתולוגיה העונתית ביחס להוצאות נתניהו הפכה מזמן לפארסה, וכך ראוי להתייחס אליה.

מכל מקום, דווקא השאלה של וילנאי מוכיחה את לוז טענתי - שניפוח הידיעה נובע ממניעים פוליטיים. שמה של וילנאי הועלה לא אחת לפני הבחירות כמועמדת פוטנציאלית למפלגת העבודה. דעותיה המדיניות והחברתיות גלויות. השוו את הסיקור המנופח עם חוסר העניין ביחס להוצאות של שמעון פרס בבית הנשיא ותקבלו פירושי רש"י לסיפור.

אגב, גם הוצאותיו של פרס, מבחינתי, אינן ראויות לכותרת ראשית. לעומת זאת, חשוב לדבר על חתרנותו נגד מדיניות הכמשלה ופעילותו למען

0

אובאמה. בכל מקרה, מבקר המדינה עומד לפרסם בקרוב דו"ח בנושא. חסו לכותרות ראשיות.

2 אבל הנה מניע שממש לא דובר בו - מי פרסם את דו"ח ההוצאות? התנועה לחופש המידע. כפי שאמרת, אני בעד שקיפות מירבית ונגישות לכמה שיותר מידע על נבחר הציבור. לא בזה העניין.

מתברר שהעמותה לחופש המידע מקבלת תמיכה כספית גדולה מהקרן החדשה לישראל. ב-2008 תרמה הקרן לעמותה 221,234 שקלים, ב-2009: 708,777, ב-2010: 375,890 וב-2011: 92,406 שקלים. סה"כ: 1,398,307 שקלים. על השנתיים האחרונות לא פרסם עדיין דו"ח, אבל בישיבה שהתקיימה ב-10 ביולי 2013 אמרה מנכ"לית התנועה, אלונה וינוגרד (לשעבר, עובדת של הקרן החדשה): "הקרן החדשה תומכת בנו מהקמתנו, והשנה זו התרומה הגדולה ביותר שקיבלנו". בינואר דיווחה התנועה שהקרן החדשה לישראל תרמה 2,000 דולר למימון סרט תדמית. מדובר אפוא בקשר הדדי ובתמיכה של מיליונים (המסמכים גלויים באתר התנועה).

לקרן יש סדר יום פוליטי שמאלי מובהק. בליל ניצחוננו של אהוד ברק בבחירות '99, כתב מנכ"ל הקרן דאז, אליעזר יערי, בדואר פנימי: "אמש התרחש דבר גדול בישראל; החברה הישראלית... הצליחה... לסלק מהשלטון קואליציה ביזארית שגילמה סטגנציה פוליטית, הידרדרות מוסרית וקלריקליות דתית וחברתית; ולהעניק לחברה הישראלית הזדמנות שנייה... בעקבות הבחירות, יכול כל אחד מאתנו... להרגיש סיפוק... אי אפשר להסתכל על מה שקרה ולא לראות את טביעות האצבעות הברורות והאמיצות של הקרן החדשה לישראל ושל 'שתיל' (הזרוע הביצועית של הקרן; ד"א)... היום הוא יום גדול לישראל; הוכחנו ששינוי חברתי יכול להפיל שלטון פוליטי. במשך השנים, הקרן טיפחה ועמדה מאחורי אותו פוטנציאל, שהתפרץ בן לילה כמו הר געש... אנו הקרן החדשה לישראל ויש ביכולתנו להיות כוח חשוב ביצירתה של ישראל חדשה". יותר ברור מזה?

זה שנים מקדמת הקרן את רעיון מדינת כל אזרחיה ופעילה מאוד במיזמים שניים במחלוקת פוליטית. עמותות שמאל ועמותות ערביות, שחלקן אנטי ציוניות ואנטי ישראליות במופגן, מקבלות דרך קבע מהקרן הדרכה ותמיכה כספית גדולה. היכנסו לאתר NGO-Monitor ותקבלו את רשימת הארגונים הגדולה המבקשת לפרק אותנו לדעת מבחינה לאומית ויהודית - חלק ניכר ממנה נתמך בידי הקרן החדשה לישראל (וגם כסף אירופי. אלא מה?).

בתנועה לחופש המידע חברים עיתונאים ותחקירים ידועים. יו"ר התנועה הוא רביב דרוקר. מה יקרה כשיצטרפו לבקר את הנזקים שגורמת הקרן החדשה למעמדה של ישראל בעולם, לשינוי זהותה של המדינה - האם לא יעמדו בניגוד עניינים? המנכ"לית אלונה וינוגרד כתבה לי ש"הקרן אינה מעורבת בבקשות שיוצאות או בעתירות שמוגשות. היא לא מקבלת מראש או בדיעבד את רשימת הבקשות. רק דוגמאות כשאנו מגישים דו"ח שנתי". נו, מתברר שהקרן מרצה מהדוגמאות. ומה על העיתונאים החברים בעמותה? הם לא עושים חשבון לקרן?

3 מה אני שואל? לפני כשלוש שנים שידר דרוקר בתוכניתו "המקור" תחקיר של אבי עמית על תנועת הסטודנטים "אם תרצו". התנועה נכנסה לתודעה הציבורית כשיצאה במסע פרסום נגד הקרן החדשה. "אם תרצו" חשפה את הקשר בין הארגונים שהקרן תומכת בהם לבין דו"ח גולדסטון

0

שהוציא דיבת ישראל (ודיבת צה"ל) רעה בעולם בעקבות מבצע עופרת יצוקה.

חלק ניכר מהמידע (החד־צדדי) שגולדסטון הסתמך עליו בדו"ח (מאז הוא חזר בו), ושערר גל אנטישמיות בעולם, הגיע מארגונים שפעלו בחסות הקרן. הסערה הציבורית שהתעוררה חשפה את המניעים הפוליטיים והאידיאולוגיים הברורים של הקרן, שעד אז פעלה במסווה פילנתרופי תמים. מאז, הקרן החדשה כמרקחה. שלוחיה ושותפיה ומוטביה יוצאים מגדרם להשמיץ את "אם תרצו" באלף ואחת צורות.

והנה, בתחקיר (השלילי) ששידר דרוקר לא הזכרה הקרן החדשה ולו במילה אחת! הזכרו שלושה מאבקים אחרים של "אם תרצו" שנעשו בעקבות הדבר העיקרי - המאבק מול הקרן החדשה. אה, הזכר נתניהו (כמובן) וכביכול "קשריו האפלים" עם "אם תרצו". אבל שום מילה על הקרן. מעניין. מטריד. ושום גילוי נאות מצד מגיש התוכנית, שהוא קשור לקרן החדשה.

אז האם יש קשר בין ה"חשיפה" של התנועה לחופש המידע לבין סדר היום הפוליטי של הקרן לישראל חדשה? לא יכול להיות. הם הרי עיתונאים מקצועיים.

ומה אתם חושבים? טקבוקו לנו

אתכתבו 321 אנשים אוהבים את זה. היחשם! כדי לראות מה החברים שלך אוהבים.

כתבות שעשויות לעניין אותך

איך לא חשבנו על זה קודם?

דאעש לא "מזניחה" את ישראל

מתקפת השמאל

"האינסטלטור העוקץ" נעצר

(<http://www.israelhayom.co.il/opinion/239635>)
 (<http://www.israelhayom.co.il/article/239783>)
 (<http://www.israelhayom.co.il/opinion/235869>)
 (<http://www.israelhayom.co.il/opinion/2319752>)

<http://www.israelhayom.co.il>

ישראל היום

09.12.2014

י"ז כסלו תשע"ה

English (<http://www.israelhayom.com>)

יטפונות כבר הלילה < | 22:24 // מינוי הרמטכ"ל: האלוף איזנקוט ושר הביטחון יעלון יתייצבו מחר מול ועדת

Share in Facebook ([http://www.facebook.com/share.php?](http://www.facebook.com/share.php?u=http://www.israelhayom.co.il/opinion/116723)

) | שלח לחבר ([u=http://www.israelhayom.co.il/opinion/116723](http://www.israelhayom.co.il/opinion/116723))

(<http://www.israelhayom.co.il/forward/116723?path=node/116723>)

ראשון, ספטמבר 15, 2013 - 00:51

מחילה מהצד הלא נכון

דרור אדר

בין כסה לעשור זכינו לעוד מאמר הטופח על חזה כולנו בקריאת "חטאנו, פשענו". תחת הכותרת "עת למחילה", פירסמה עו"ד טליה ששון מאמר ב"ידיעות אחרונות" ובו כתבה כיצד יום הכיפורים מחבר גם חילונים אל יהדותם; עלינו לבקש מחילה, כתבה. עד מהרה מגיעה המחילה ליעדה. ניחוש? ביגו - "אכיבוש". הנה לשונה הזהב של מחסלת המאחזים היהודיים בנחלת אבותינו: "46 שנה שאנו שולטים בעם זר. מאדמותיו נטלנו. ממימיו שתינו. פרשנו בתינו על אדמתו, וזכויותיו הבסיסיות הפרנו. כשאני מזכרת באלה, כלימה מכסה את פניי. כן. אני ואתם שהשלמנו, שחששנו, שדיברנו גבוהה רק בזכויותינו". היא הוסיפה שגם צה"ל אינו מוסרי בשל הכיבוש והדמוקרטיה שלנו היא לא ממש בגלל, כן, "אכיבוש". סליחה לתפארת.

20 שנה להסכמי אוסלו, 20 שנה לאופוריה ששטפה את מוחנו באדיבות השופרות הידועים לעיפה, לסתימת הפה לכל מי שביקר את ההסכם ומנה חסרונותיו, 20 שנה לנהירה אחר משיח השלום שהכזיב. הנה סיבה לבקשת סליחה אמיתית. אחרי עשרות שנים, שבהן שימשנו עכברי מעבדה בניסויים המדיניים והצבאיים של טליה ששון וחבריה, הגיע הזמן שיבקשו סליחה ומחילה מאזרחי ישראל. סליחה על הוצאת דיבתנו רעה בעולם, סליחה מארץ ישראל שהוציאו דיבתה רעה ולא זכרו את חטא המרגלים ש"מאסו ארץ חמדה"; סליחה מחלוצי תקופתנו, המתנחלים, הנצמדים לאדמת הארץ הטובה ודבקים בה למען כולנו; סליחה על חורבן יישובים יהודיים.

בקשי סליחה על השקרים שאת וחברייך דבקים בהם: אדמותיו של איזה עם נטלנו? מימיו של מי שתינו? זכויותיו של מי הפרנו? "לא ארץ נכרייה לקחנו, ולא ברכוש נכרים משלנו, כי אם נחלת אבותינו אשר בידי אויבינו בעת מן העיתים בלא משפט נכבשה, ואנחנו כאשר היתה לנו עת - השיבונו את נחלת אבותינו". כך שמעון המכבי לפני כ-2,200 שנה. האמת הפשוטה הזאת לא השתנתה.

0

במי אנחנו שולטים, באמת? מאז אוסלו רוב מוחלט של הפלשתינים אינו תחת שלטוננו והוא נהנה מאוטונומיה כמעט מלאה. יש לו פרלמנטים לרוב (בעזה וברמאללה ואפילו בירדן), ומשרדי ממשלה ותקציבי עתק מהעולם (שחלקם הגדול עובר לכיסי השליטים ולימיון טרור) ומערכת חינוך עצמאית המלמדת שבמרחב הזה לא קיימת מדינה ששמה ישראל, ובעצם אין ליהודים זיקה היסטורית או דתית לארץ הזאת, ושבירושלים לא היו יהודים מעולם ולא שכן מקדש על ההר. יש להם משטרה וכוחות ביטחון. הם כמובן נסמכים עלינו ועל צה"ל שנשמור עליהם מהשתלטות החמאס, ומסמכי ויקיליקס הפלשתיניים שפורסמו באל-ג'זירה הוכיחו. יש בעיה של מעברים ומחסומים - אבל אלה אמצעי חירום להגנה מפני מפגעים המבקשים להרוג בנו ובהם. בזמן שלום יוסרו המחסומים.

אירוניה היא שששון החלה מאמרה באזכור סבתה שעלתה ארצה ב-1920 כציונית נלהבת והקימה קיבוץ בהרי ירושלים. מבחינת יקירה הפלשתינים של ששון - גם סבתה גזלה אדמות לא לה ושתתה מי עם נכרי. הנה המרחק מהציונות המגשימה אך לפני שלושה דורות אל הסליות ששון למיניהן, ששעברו את מרצן, חכמתן וחוש הצדק שלהן לטובת קולקטיב שזה מאה שנה אינו רוצה ואינם מסכים להשלים איתנו או לחלוק איתנו את ארצנו (כן, ארצנו!) וכל מאווייו ורוב מרצו מופנים להרס העם היהודי ומדינתו היחידה.

אבל בממלכת העיוורים דבר לא השתנה. השלום אותו שלום והצדק אותו צדק - לפלשתינים. מסביב י"הום הסער והוא דופק באלף פטישים על חלונותיהם המוגנים של ששון וחבריה, והם מסרבים להביט נכחה. כל שהם רואים הוא את "אכיבוש". אכן, תודעתם נכבשה. הגיע הזמן לחלץ את התודעה הלאומית השבויה ולשוב לאמיתות הבסיס של הציונות.

בתחתית המאמר קראתי שטליה ששון היא יו"ר המועצה הציבורית של הקרן החדשה לישראל, ואז הבנתי. ששון סיימה מאמרה בקריאה: "אולי נחשוב על עת מחילה. אולי הפעם". הלואי.

איתמר 299 אנשים אוהבים את זה. הירשמי כדי לראות מה החברים שלך אוהבים.

כתבות שעשויות לעניין אותך

השיאנית לבני: 4 מפלגות ב-7 שנים

מזרח תיכון אכזרי ושטוף שנאה

תראו מי שמדבר

נפצע בתאונת דרכים ויפוצה ב-11 מיליון ש'

(<http://www.israelhayom.co.il/opinion/237965>)

(<http://www.israelhayom.co.il/opinion/235319>)

(<http://www.israelhayom.co.il/article/239903>)

נספח ב'

דוגמאות מאמרים מאת

הנתבע 2 באנגלית

Newsletter Friday June 6, 2014

[Newsletters from:](#)
[Send to a Friend](#) | [Print](#) | [RSS](#)

Dror Eydar

It's not all about the money

Approximately 40 percent of Judea and Samaria is under Palestinian control. They have expanded autonomy with a government and a budget (part of which is stuffed into the pockets of senior Palestinian Authority officials), they have armed forces, domestic and foreign policies, an Education Ministry, a flag, an anthem and national mythologies.

In this regard, the threat of a binational state and the potential influx of millions of Palestinians into Israel is simply unfounded. The fact is that the Palestinians currently possess a national entity, and they can call it "the eighth Palestinian empire" if they wish. The apartheid argument -- that Israel is supposedly instituting an apartheid regime -- is also false, as respected South African officials, who remember what it was like under the actual apartheid, have attested. Israel's Arabs enjoy equal rights and they are free to travel and study and work and be elected to public office just like any Jewish citizen. It is true that in Israel, national rights are reserved for one people -- the Jewish people -- because Israel is the only state the Jews have in the entire world. But civil rights are afforded to everyone.

Most of the land in Judea and Samaria -- 60 percent -- is under Israeli military control (Area C). There is not much of a Palestinian population in Area C, but there are hundreds of thousands of Israelis. The idea of declaring Israeli sovereignty over these lands has been in the works for years, under varying models. Economy and Trade Minister Naftali Bennett is pushing for a full Israeli annexation of Area C. Others (among them Yoaz Hendel, a former adviser to Prime Minister Benjamin Netanyahu) talk about annexing smaller portions and leaving about half of the disputed area for subsequent generations to divvy. The late Makor Rishon Editor-in-Chief Uri Elitzur suggested that Israel annex the entire territory and grant Israeli citizenship to all its inhabitants.

The issue was debated on last week's "Ulpan Shishi" -- Channel 2's weekend news magazine program. On Jerusalem Day, Bennett had toured the capital following the path taken by the city's liberators in 1967. Along the way, he presented his ideas for the gradual annexation of Area C. Such "dangerous" ideas usually prompt the television studios to bring in a left-winger to balance out the discussion. Indeed, Channel 2 quickly summoned senior commentator Annon Abramovich (who acts more as a politician than a commentator), and he brought his arsenal of arguments, straight out of the 1980s: Holding onto the land of Israel costs a lot of money. In those years, the Left made every effort to incite the residents of cities in the periphery against the settlement enterprise, with the argument that the settlements were being built at their expense.

I vividly remember an interview from 1988. Shelly Yachimovich, then a newscaster on national radio, asked a public figure from one of the southern cities how it was that

the residents of the city kept voting for Likud despite all the money that ministers hailing from rival party Labor (then called the Alignment) had invested in their city. The public figure didn't bat an eye and answered the question with his own question. What do you mean? We have a worldview! Truly a wonder, isn't it?

This Friday, Abramovich argued that the National Insurance Institute would have to dole out a lot of money to all the Palestinians who would become Israeli citizens under the annexation plan -- unemployment, pensions, health care, baby wellness, and a host of additional expenses. Jews, as we all know, love money. If they are told of all these expenses, clearly they will immediately relinquish this costly land, won't they?

2.

It is no coincidence that only a few days prior to Abramovich's routine tongue-lashing, the Molad Center for Renewal of Israeli Democracy issued a very similar argument, under the headline: "Bennett's plan for destroying Israel's economy." Molad, too, raised the question of how many National Insurance Institute offices would be built in Area C following the annexation. I haven't been paying close enough attention, but I imagine that other commentators and presenters on Israel's television and radio channels have also been pumping this lame cost analysis theory.

Channel 10's senior economic correspondent Matan Hodorov aired an "exposé" along similar lines regarding the Avigail outpost in the Southern Hebron Hills. Hodorov used a "study" conducted by Molad and revealed, with the utmost professionalism, exactly how much this outpost costs us, the taxpayers. Surprisingly, Chaim Levinson, the Haaretz reporter covering the settlements, criticized Hodorov's report and the research it was based on, pointing to a list of fundamental errors in calculation. Hodorov denied (obviously) that the report was motivated by any kind of a political agenda -- a popular claim among our journalists. In the Israeli media, there are journalists and there are right-wingers.

Molad is a radical research center that, along with a host of veteran leftist institutes, aim to convince us to part with our life's land. The head of Molad is Avner Inbar, one of the founders of the Sheikh Jarrah Solidarity Movement. The head of policy at Molad is Michael Menkin, and the head of research is Assaf Sharon, both hailing from the organization Breaking the Silence. At the helm -- as founder and chairman -- is the great Zionist Avraham Burg. Oh yeah, and the New Israel Fund, hell-bent on destroying Israel, also contributed money to the center.

The ease with which Molad was able to worm its way into Israel's political and public life demonstrates for the thousandth time how impotent the conservative Right actually is. Attention brother Bennett: Instead of undermining the biggest newspaper that advocates your own camp, and issuing bizarre declarations against your prime minister, help found a worthy research center to rival the Left's.

And here is another suggestion for you, Bennett: Do not go to bed with Yedioth Ahronoth -- the mouthpiece of the atrophying elite that you seek to replace. That newspaper's bear hug will suffocate you. It is already causing you harm. On that day, Yedioth Ahronoth columnist Nahum Barnea went after you fellow party member, Housing and Construction Minister Uri Ariei. Again with the settlers, occupation, how much we are paying, and other inciting remarks to goad the haters of settlers who live across the imaginary Green Line.

3.

Let us go back to the contemptible argument: The land of Israel costs a lot of money. Nevertheless, it is not really about money, or about security; it is about the signifier and the signified, behind the scenes. It is not the economy that is driving the war against the settlement enterprise, including the campaign to divide the heart of our nation, Jerusalem. If that were the case, we would have calculated the cost of the bloody Oslo Accords over the last two decades; the cost of the 2005 withdrawal from Gaza, including the wars that followed; the cost of the damage caused by thousands of rockets; the cost of thousands of dead and injured – victims of peace, and more. I would like to see Abramovich crunch those numbers – the cost of the delusional peace efforts made by his camp.

But the real story is not financial, or security related. Just as the Israeli-Palestinian conflict is not purely territorial. If it were, the problem would have been resolved long ago. Even Abramovich and his ilk, from Channel 2 and 10 and Yedioth Ahronoth and Molad and the rest of the fundamentalist orthodox Left, all know that there will not be peace in the foreseeable future, because the underlying issue is the identity of a people, ingathered from the four corners of the earth after 2000 years in exile. Judea and Samaria, and Jerusalem first and foremost, are essential components of our identity as Israelis, the roles of religious faith and halachic, interpretive and conceptual tradition in the formation of our modern nation among the family of nations. This is what the conflict is about. The Palestinians understand that. That is why they are unwilling to recognize Israel as the nation-state of the Jews – if they did, they would be forced to admit that the part of our historic homeland that remains in our possession, in fact, rightfully belongs to the Jews.

There is a good reason why a large portion of the Israeli Left opposes the demand to recognize Israel as Jewish. Burg, the founder of Molad, has called for the cancellation of the definition of Israel as the Jewish state. These two issues are intrinsically linked. So the land of Israel costs money? True. But that's the easy part. More importantly, the land of Israel demands devotion. It is an ancient tradition.

2 אשוח מולדים על זה, הרושעו כדו לואות מה התברים שלה מולדים

[Back to home page](#) | Newsletters from:

Newsletter Friday April 4, 2014

> Newsletters from: Send to a Friend | Print |

Dror Eydar

A stain on Bennett

1.
When Naftali Bennett and Ayelet Shaked went into politics, I called to congratulate them.

Leading the public is important, I said, but one must never forget other fields that have been neglected, such as the abandonment of academia to the left wing, the lack of serious publishing companies, the lack of research institutes and philanthropic funds such as the New Israel Fund (more like the Fund for Israel's Destruction), but run by Zionists. We have made a little progress in the media sphere, though still, to our shame, the vast majority of the media holds a minority opinion and prevents the installation of program hosts, broadcasters and programs with a conservative, right-wing position.

We spoke about these topics long before Bennett and Shaked went into politics. They agreed with me that politics was one area of many in the battle for the public consciousness regarding the conservative camp (the right wing, the religious, settlers, haredim, the Likud, traditionally observant people and disaffected left-wingers -- in short, most of the public), and they promised not to forget.

Turning to Habayit Hayehudi is just a stop on a long way. Bennett and Shaked will never agree to stay in a satellite party. One day, after the Netanyahu era, they will want to connect with the Likud and compete for the national leadership. After all, what is the difference between the Likud and Habayit Hayehudi? You will have to look high and low for it.

Now, Bennett and Shaked have introduced a bill tailored especially for Israel Hayom. Bennett called us "Pravda" and spoke of his concern for the "economic model" of the press. He called Israel Hayom a "hinamon" -- a newspaper given out for free -- which is a code word for singling out the country's most popular newspaper among the legitimate press. And what about Channel 2 and Channel 10, Army Radio and the websites? Are they not free as well? And what about the fact that Yedioth Ahronoth distributes tens of thousands of copies for free every day?

"I hoped there would be a national newspaper," he said, "and instead of that, we got a mouthpiece for the prime minister." All right. So be it. Is Benjamin Netanyahu not national enough for you? Bennett also pretended to be miserable when he said that Israel Hayom was criticizing him without letup.

2.
What happened to Bennett? Has he become a politician and forgotten his ideology so quickly? Who cares about that stupid bill except for Yedioth Ahronoth and its collaborators on the left wing? Whom did Shaked and Bennett join up with? They joined up with Eitan Cabel, who has a notch on his belt marking the defeat of the late Arutz Sheva, the only

media outlet in the 1990s of the residents of Judea, Samaria and Gaza and lovers of the Land of Israel. When Cabel was asked whether he was the emissary of Arnon Mozes (the owner of Yedioth), he said he was a "messenger on a sacred mission." Cabel and I are alumni of the Midrashiat Noam religious high school for boys in Pardes Hanna. I am certain that the high school's legendary cofounder and director, Rabbi Yehoshua Yagel of blessed memory, would be ashamed to see the silencing that Cabel takes such pride in. He is not on a sacred mission, but a mission of sin.

If Naftali Bennett was criticized, even severely, then the public, which sent him to the Knesset, has been set above the greatest joy of Israel Hayom, the only large media outlet that treats the Jewish settlers in Judea and Samaria as pioneers and sees the settlement of these parts of Israel as a Zionist act of the highest order.

Yedioth Ahronoth may be embracing Bennett, but it caresses the settlers. The quantities of venom, hatred and demonization that this newspaper has poured upon the settlers (and the religious Zionist movement) over the past 25 years turned a community of idealists into fair game and transformed them into "the enemy of the state" and "an obstacle to peace," and accused them falsely of living "at the expense of the development towns" together with other slogans of Peace Now, the home group of the newspaper that, once upon a time, had a country.

Only a short time ago, Yedioth Ahronoth began a venomous propaganda campaign against the hesder yeshivas, whose students serve in combat units but are thought to be "right wing" in the framework of well-known stereotypes, so it became a sacred duty to bash them. Did we ever hear Bennett criticizing Yedioth Ahronoth over its smear campaign? Who defended the hesder yeshivas? Who showed the real statistics and pointed to their contribution to Israel's security (and also to the spiritual security of the Jewish state: Torah study, and how)? You were not wrong, Israel Hayom.

So then, Naftali: Is this evil act, which silenced most of the public for decades, all right? Is there no need to curb it or even criticize it? Did we ever hear you criticizing Yedioth Ahronoth over the crying lack of writers from right of center, settlers, conservatives -- do you think that is "national"? "The state's newspaper," my foot. Sure it is -- for the State of Tel Aviv.

But criticizing you makes it all right to close down the only newspaper of the camp you pretend that you will one day lead. When that day comes, who will support your positions? Who will give you backup and expression -- Yedioth Ahronoth? Nahum Barnea, Sima Kadmon, Arnon Abramovitz? Maybe Channel 2? Finally there is one newspaper -- one of a thousand -- that is fighting back against the decades-long oppression of the Israeli majority, and you say, "Ouch, it hurts that they are criticizing me," so you are going to shut down this medium of expression? A thousand newspapers attack and disparage and smear the leader of your camp, and the one newspaper that counterbalances them is Pravda? Do you hear what you are saying?

If we are Pravda, then all the values that Israel Hayom espouses and promotes are a lie. The Land of Israel, Judea and Samaria, defense, settlement, the hesder yeshivas, Torah study, the normative family, land, the homeland, Zionism, historical memory -- all of it is a lie. Pravda, no? Have you so far forgotten where you came from? A situation in which most of the Israeli media speaks with one voice and despises your values -- that is Pravda.

3

Your position, Naftali, is a sad summation of the history of

the Israeli right wing's impotence. For many years, we gave up the fight over the public consciousness and focused on strengthening individual sectors in a war over the next Knesset elections and in establishing outposts in Judea and Samaria. I have already written that it is convenient for the left wing that we keep focusing on outposts and abandon other arenas to its exclusive control. It is convenient for our rivals that we fight among ourselves.

The relationship between the socialist vanguard (the founding father of the Israeli left wing) and the religious pioneers, and later between it and the Revisionists, was formed as far back as the Second Aliyah (the first two decades of the 20th century) -- according to the Hegelian master-slave dialectic. The master needs the slave in order to remain a master, while the slave needs his master's validating look that says, in effect: You behaved well, you did well, you hold the proper opinions, and if you continue this way, you will receive legitimization for your existence.

Only a slave consciousness willingly embraces the delegitimization that the left wing metes out to its foes. Only a slave consciousness calls the major media outlet of the Israeli majority Pravda. Only a slave consciousness takes shelter beneath a thorn bush whose thorns scratched and wounded him for years -- and sees even a drop of legitimacy in that. Only a slave consciousness lacks historical perspective and focuses on bogus short-term accomplishments. I am reminded of Rabbi Zvi Yehuda Kook, who used to say that in this time, we need nerves of steel -- and those who do not have them should not be in the game.

Everyone knows that this ridiculous bill will never be passed. It is for show, and its purpose is to delegitimize a newspaper that dared to deviate from the party line. But the stain, my friends Natfali and Ayelet, will remain on your wall.

העמוד הזה הוא חלק מהפרוייקט של ישראל היום. אתם מוזמנים להצטרף אלינו.

[Back to home page](#) | **Newsletters from:**